

os imøde, saaledes at der til 3die Behandling blev Spørgsmaal om fra Finantsministeriets Side at begjære et Par af disse Embedsmænd gjenoptagne paa Finantsloven; jeg vilde da ikke før mit Vedkommende erklære mig derimod. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 86, som er stillet af Udvalgets Mindretal, maa jeg tillade mig indstændigt at advare det høie Thing imod at gaae ind derpaa. Den Tid, da jeg havde med Finants- og Revisionsvæsenet at gjøre, er ikke saa fjern, at jeg angaaende dette Forslag nærer nogen saadan Uvisshed, som med Hensyn til Forslaget under Nr. 85. Rigsdagen kan i mine Tanker ikke let gjøre noget mere Betænkeligt, end for stærkt at beståre Revisionen. Der har været en Tid i Danmark, da denne var meget mangelfuld, saaledes at man maatte stride til meget alvorlige Forholdsregler, navnlig Casseforordningen af 8de Juli 1840, der næsten kan betegnes som en drakonisk Lov. Siden den Tid er det lykkedes at faae den administrative Revision ført frem til et Standpunkt, som er overordentlig godt, og saaledes som den er for Diebliffet, afgiver den ikke alene en væsentlig Støtte for Statsrevisionen, men den har ogsaa i mine Tanker alene gjort det muligt for denne i dens nuværende mangelfulde Stikfelse at hde den Tjeneste, som den har ydet, og jeg er overbevist om, at man, naar det maatte komme dertil, at vi faae en Regnskabsret vedtagen, skal finde, at den gode Stand, hvori den administrative Revision er, vil afgive et meget væsentligt Moment for, at en saadan Institution kan gjøre sin Nytte. Skal dette imidlertid vedblive, maae vi meget vogte os for at nægte vedkommende Minister den nødvendige Bevilling til at oparbejde de Restancer, som af forskjellige Grunde maatte findes, og til at sætte ham istand til at fremme den administrative Revision ved at indføre Maanedesregnskaber og Revision af disse, istedetfor Halvaars- og Aarsregnskaber. — Hvad angaaer Forslaget under Nr. 89, hører jeg til Udvalgets Fleertal, og de Grunde, som have bevæget mig

til at stemme imod den høitærede Finantsministeres Begjæring om Bevilling af en Gage til en administrerende Directeur for Livrente- og Forsørgelsesanstalten, ere hovedsagelig udbillede af den ærede Ordfører. Jeg troer, at dette Forslag maa betragtes som en Anticipation af en Lønningsslov og tillige som en Anticipation af en Organisationslov for et meget vigtigt Institut. Naar vi see hen til, hvilken Betydning Livsforsikringer og Livrenteforsørgelser have faaet i andre Lande, navnlig i England, maae vi være meget forsigtige med netop i dette Diebliff, saa Nar før denne Sag maa komme til en udførlig Drøftelse her, at vælte vor Haand til Noget, der kunde ligne en Organisationsforandring, som vi maaskee inden kort Tid kunde komme til at fortryde. Om jeg end personligt kunde være tilbøjelig til at dele den høitærede Finantsministeres Anskuelse om, at det fortiden kunde være ønskeligt at have en administrerende Directeur — hvilket jeg dog ikke vil have udtalt ved denne min Tvivl — vil jeg under alle Omstændigheder paa det Bestemteste paastaae, at det ikke er sagt, at denne Anskuelse vil blive deelt af enhver Finantsminister. Den, der — jeg ønsker saa seent som muligt — kan komme til at afløse den nuværende ærede Finantsminister, kunde maaskee bittert beklage sig over, at man havde skaffet en bestemt Personlighed ind istedetfor den samlede Direction, med hvilken der hidtil ikke har været nogen særlig Grund til at være utilfreds; thi, mine Herrer, man maa vel vogte sig for, paa Directionen og dens Medlemmer at oversføre den Utilfredsighed, hvortil Anledningen kan være at søge i selve Planen. Jeg har selv som Finantsminister havt Velilighed til at blive bekendt med denne Directions Stilling til Finantsministeriet og til Publicum, og jeg har aldrig fundet særlig Grund til Anke. At der senere maaskee kan være opstaaet saadanne Grunde, som ere mig ubekendte, kan og tør jeg naturligviis ikke benægte, men jeg benægter kun, at det i dette Diebliff er saa paatræn-